

VŠECHNY TYTO SVĚTY

DENNIS E. TAYLOR

BOBIVERZUM KNIHA TŘETÍ

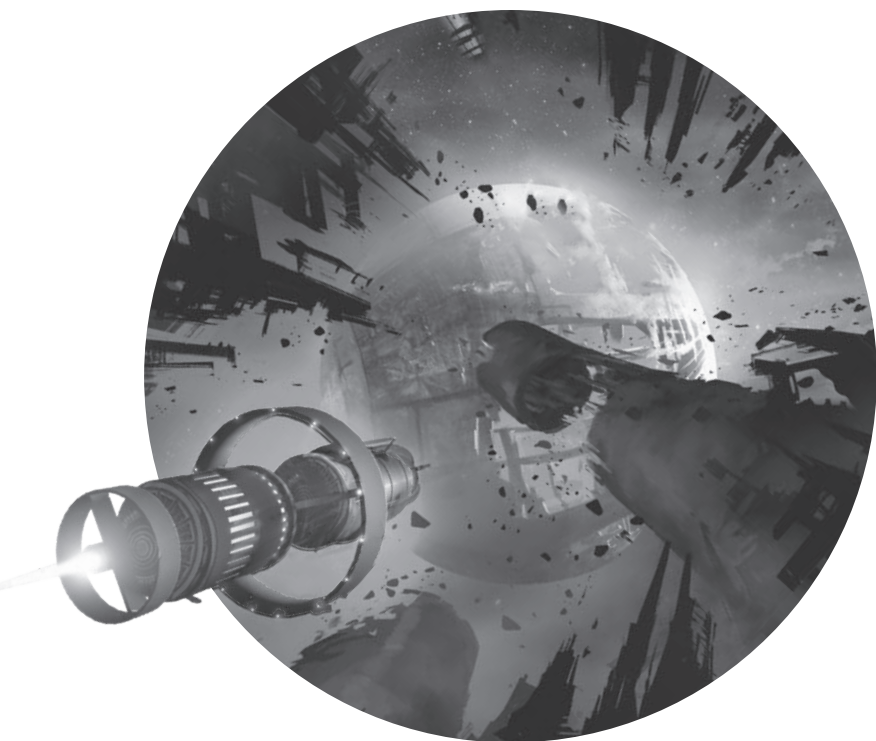
HOST

DENNIS E. TAYLOR
VŠECHNY TYTO SVĚTY

BOBIVERZUM
KNIHA TŘETÍ

VŠECHNY TYTO SVĚTY

DENNIS E. TAYLOR

BOBIVERZUM KNIHA TŘETÍ

BRNO 2019

All These Worlds

Copyright © 2017 by Dennis E. Taylor

All rights reserved

Cover art © Jeff Brown

Translation © Filip Drlík, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0016-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0017-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0018-5 (Formát MobiPocket)

Věnováno Billu Paxtonovi, který do řady skvělých sci-fi filmů vnesl víc než jen špetku lidskosti.

Tuto knihu věnuji své ženě Blaihin za to, že je ochotná kráčet po této cestě se mnou — zvláště tehdy, kdy jsem odešel ze zaměstnání, abych se mohl věnovat psaní na plný úvazek.

*Věčnost ponechávám Tobě, neboť který člověk
by mohl žít tak dlouho jako jeho Bůh?*

— Herman Melville

I

STŘET

BOB – BŘEZEN 2224 – DELTA ERIDANI

Kancoid se vzteklým zakvičením vyrazil ze svého doupěte. Na tvora s tak krátkýma nohama vykazoval neobyčejnou rychlost. Dva vrhači kamenů ustoupili do stran se zježenou srstí podél páteře a ušima napřímenýma vzrušením. My ostatní jsme zapřeli konce svých kopí o zem a přišlápli je chodidlem. A čekali jsme.

Tentokrát jsem nebyl jen v roli pozorovatele. Jestli jsem někdy dřív v životě byl nervózní, teď jsem byl přímo vyděšený. Cítil jsem, jak se mi ježí srst podél hřbetu až nahoru k temeni. Celou tu dobu jsem si jako mantru opakoval, že jsem ve skutečnosti deset tisíc mil daleko, na oběžné dráze. Nepomohlo to. Oči mi prozradily, že kancoid se nachází deset metrů daleko, a vypadalo to, že se k nám žene snad poloviční rychlostí světla.

Potom zvíře naběhlo na hroty našich kopí. Inteligence se u něj rozmnožováním z generace na generaci očividně stále ještě nezvýšila. Rukojeti kopí se ohnuly, ale nepraskly a živočich dopadl na zem s posledním zakvičením.

Bernie se k němu přikradl a párkrát ho štouchl násadou do obličje. Když nepřišla žádná odezva, zamával kopím ve vzduchu a zaječel: „Húúú!“

My ostatní jsme zvedli pěst a odpověděli: „Ha!“

Nebo alespoň tak nějak mi to podal můj překladový podprogram. Delfanština zněla spíš jako zvuky vyluzované rochníci

se prasaty. Software mi však všechno převáděl na lidské ekvivalenty, včetně jmen a hovorových výrazů.

Donald mě poplácal po rameni. „Pojď, Roberte, zavěsíme ho.“

Svázal jsem kancoidovi zadní nohy a Donald mezitím přehodil druhý konec provazu přes větev. Sehnul se a prohlédl si moji práci, pak se ještě jednou překvapeně sehnul a znovu narovnal. „No páni! To vypadá jako jeden z těch podivných Archimedových uzlů. Kde ses to naučil?“

Jejda. „Ehm, od Archimeda, od koho jiného. On má ruce a ruce takových uzlů. Pár jsem jich pochytil.“

Donald přikývl a pomalu ztratil zájem. Potom jsme tahali za provaz tak dlouho, dokud kancoid nevisel ve vzduchu. Dal jsem si pozor, abych vyvíjel jenom běžnou deltánskou sílu, a nechal jsem většinu práce oddřít Donalda, který následně vytáhl pazourkový nůž a zvíře podřízl. Ostatní lovci začali skandovat děkonný chorál.

Když byl kancoid vykrvený, přivázali jsme ho ke dvěma oštěpům a vydali se s ním zpátky ke Kamelotu. Dnes večer bude hostina. A já chuť grilovaného kancoida zbožňuju. I když tomu malinko chyběla barbecue omáčka. Chvíli jsem si pohrával s myšlenkou, že bych možná měl nějakou vynalézt.

Zpívali jsme vítězný chorál, a nejspíš právě proto jsme si přestali dávat pozor. Takže jsme byli všichni pěkně překvapení, když nám cestu zastoupila skupina Deltanů. Namířili na nás svá kopí a my jsme se neochotně zastavili. Nebyla to *přímo* hrozba, spíš jenom její náznak.

Zaslechl jsem za sebou zašustění a uvědomil si, že nás obklíčili. Rychle jsem se rozhlédl kolem sebe. Početně nás o dva převyšovali. Nic, co bychom nezvládli, ale problém to byl. S největší pravděpodobností spoléhali na to, že si před námi zajistí výhodu a my se nestihneme zorganizovat.

Ostatní lovecké party už nějakou dobu hlásily, že je gangy z Caerleonu přepadají a berou jim kořist, celou, nebo alespoň část. Zdálo se, že představujeme vítaný cíl.

Mluvího skupiny jsem poznal. Nepříjemná postavička z Caerleonu, které můj program přiřadil jméno Fred. Zle se na nás zašklebil. „Pěkný úlovek, Donalde. Pořádný kancoid, to ti povím. Nějaká ta kýta, možná dvě, vám určitě nebudou chybět, co myslíš?“

Donald neohroženě zvedl kopí. „Tady kolem je spousta kancoidů, Frede. Máš smůlu při lovu, nebo co?“ Fred reflexivně ustoupil, ale pak se zarazil. Donald sice nebyl tak vysoký jako jeho otec, ale pořád byl nadprůměrně velký a impozantní. Málodko si ho dovolil vyzvat přímo.

Ke své smůle jsem stál vpředu vedle Donalda. Můj android byl navržený tak, aby byl co nejnenápadnější — průměrná výška, obyčejná postava, všední vzhled —, taková šedá myška. Takže se Fred naprosto pochopitelně rozhodl použít jako příklad mě. Podíval se na mě. „A co ty, *kací*? Ty by ses o vaše bohatství určitě chtěl podělit rád, vid’?“ S úsměvem se rozhlédl po svých kamarádech. Ti se taky usmáli a semkli se těsněji kolem nás.

„Víš co, Frede?“ ozval jsem se. „Co kdyby ses předklonil, strčil si hlavu do vlastního zadku a tlačil tak dlouho, dokud úplně nezmizíš?“ Usmál jsem se tak nevinně, jak to jen šlo. Podle chechtání a posměšků členů naší skupiny — a několika Caerleňanů — se dalo usoudit, že jsem zabodoval. Samozřejmě jsem měl k dispozici gigabajty pozemské literatury a filmů, ze kterých jsem mohl čerpat urážky. Ve válce slov by Deltané byli doslova bezbranní.

Donald se na mě krátce a překvapeně podíval. Nejspíš nečekal, že ho tak podpořím. Vycenil zuby. „Jsi na tahu, kancoidí truse.“

Fred se nenávidně podíval na Donalda, na mě a pak se otočil, jako kdyby se chystal odejít.

To si snad dělá legraci. Takové klíšé.

Samozřejmě se hned potom obrátil zpátky a rozehnal se po mně. Mohl jsem si mezitím v klidu vypít odpolední čaj, a stejně nakonec zareagovat včas. No dobře, jsem počítač, ale i tak...

Mírně jsem se zaklonil a zaťatá pěst mi proletěla kousek od obličeje. A jak Fred pokračoval v otáčení, nasolil jsem mu jednu na — no, u člověka by to byl nejspíš solar plexus. Účinek to ale mělo stejný. Fred řekl *uff* a klesl na kolena.

Jejich početní převaha teď už byla vyšší jen o jednoho Delta-na. A my jsme měli Donalda. Naši lovci se ušklíbli a začali před sebou mávat hroty kopí.

Já a Donald jsme pokročili vpřed a druhá skupina se roze-
stoupila. Když jsem procházel kolem Freda, zle se na mě zadí-
val. Řekl jsem: „Tak zas někdy, *kací*.“ Neodpověděl, což se ale
dalo pochopit, protože měl pořád ještě vyražený dech.

V mém mstivém chování se samozřejmě projevoval určitý
mindrák. V dávných dobách jsem byl spoustu let obětí šikany.
Ale racionální část mého mozku mi říkala, že od teď si budu
muset na Freda dávat velký pozor.

Donald mě opět poplácal po rameni. Schválně jsem se za-
potácel. Nechtěl jsem, aby si myslel, že pro něj představuju
jakoukoli konkurenci.

Do vesnice jsme vystoupali při největší obezřetnosti. Bez
zpívání a vtipkování. Pár našich chlapů odneslo kořist k do-
mluvenému ohništi, kde ji pak začali porcovat. Otočil jsem se
a chystal se odejít zpátky do Archimedova stanu, ale Donald
mi položil ruku na rameno a pokynul mi, ať jdu s ním. Hned mi
došlo, že jdeme za kruhem starších.

Při studiu Delta-nů jsem objevil už řadu univerzálií a jednou
z nich bylo, že politici a vůdci si vždycky zamlouvají to nejlep-
ší pro sebe. Už jen samotná poloha kruhu starších — ráno na
místo naplno svítilo slunce a v pozdním odpoledni se nachá-
zelo ve stínu. U kruhu byl vždycky někdo ze starších a snažil
se tvářit důležitě a zůstat hezky v pohodlí.

Donald přistoupil k Jeffreyemu, současnému vůdci Rady, a če-
kal, až ho přijme. Jeffrey byl ale tak trochu hňup a rád nechával
lidi čekat, aby jim ukázal, jak je důležitý. Donald neúmyslně
zastínil Jeffreyemu slunce a čekání si zkracoval čištěním kopí.

Kousky zaschlé krve a srsti tak přistávaly všude okolo Jeffreyho. Rozhlížel jsem se kolem a snažil se nerozesmát.

Jeffrey se nakonec musel smířit s tím, že tím přehlíženým je ve skutečnosti on. Zvedl hlavu a pokynul nám, ať se posadíme. Udělali jsme si pohodlí a Donald popsal naše setkání s caerleonským gangem.

Když jsme skončili, Jeffrey se ušklíbl. „To už je téměř jedna ruka takových střetnutí za poslední tři ruce dní. Pár našich lovců pobodali, když se odmítli vzdát kořisti. Budu to muset přednést před celou Radou. Musíme s tím něco dělat.“

„A vždycky to byli caerleonští?“ zeptal jsem se.

„Ano, už to tak vypadá. Nechte to na mně. Přesvědčím Radu, aby začala jednat.“

Donald kývl na Jeffreyho a pak jsme vstali. Když už jsme se vzdalovali, řekl jsem Donaldovi: „Myslíš, že to je jeden gang, nebo víc různých?“

„Fredovo jméno zaznělo víc než dvakrát. Možná to zkoušejí i jiní, ale ve většině případů je to on a jeho tlupa.“

„A to všechno až poslední dobou? Co se mohlo změnit?“

Donald se chvíli koukal do prázdna. „Hm, myslím, že se asi nemuselo zrovna nic změnit. Pravděpodobnější je, že Freda jenom napadlo těžít z něčeho, co už nějakou dobu probíhá. A my zatím jen netušíme, co přesně za tím je.“

Chvíli jsme šli mlčky a já jsem si mezitím promyslel jeden takový nápad. Zvedl jsem hlavu k Donaldovi. „Mám plán. Můžeme shromáždit nějaký ten tucet lidí navíc? Lidí, kterým by nevadila trocha akce?“

Donald se zazubil. „Myslím, že něco dáme dohromady určitě.“ Taky jsem se usmál. Přišel čas na zákeřné triky — v pozemském stylu.

II

PROHRÁLI JSME

HOWARD – ÚNOR 2217 – VULKÁN

Bridget otevřela dveře a tvářila se překvapeně. Nezavolal jsem předem, takže mě dnes večer nečekala. Spustila: „Howarde... co...“ Potom si však nepochybně všimla mého výrazu.

„Howarde, co se stalo?“ Vzala mě za paži a odvedla dovnitř do bytu.

„Prohráli jsme. Prohráli jsme a zemře miliarda myslících bytostí!“ Zhroutil jsem se na její pohovku, předklonil se a zabořil obličej do dlaní.

„Myslíš Pavy?“

Přikývl jsem a nedokázal se přimět promluvit.

„Proboha, Howarde. Už o tom ví Butterworth? Jsou Bobové v pořádku?“

Povzdechl jsem si a zkusil se uklidnit. „Přišli jsme o hodně Bobů, ale máme jejich zálohy. Což samozřejmě není úplně totéž.“ Otočil jsem se k Bridget a pokusil se konejšivě usmát. „Riker dal vědět Dexterovi. A Dexter informace předá Butterworthovi nebo komukoli jinému, kdo ho teď zastupuje.“

„Jsme v ohrožení?“

„Ne přímo, Bridget. Druzí vědí jenom o Zemi a Epsilonu Eridani. Ale v okolí GL 877 je téměř dvě stě dalších soustav, které jsou blíž než ta naše. Všechny tyto světy jsou v ohrožení, dokud Druzí existují.“

„A co Pavové? Pročítala jsem si Jacquesův blog. Připadají mi jako zajímavý živočišný druh. Co se s nimi stane?“

Na chvíli jsem zavřel oči a doufal, že až je otevřu, možná se objevím v jiném vesmíru. Smůla.

„Proces samotný jsme nikdy neviděli. Jen jeho následky. Teď to budeme sledovat z první řady. Druzí vymytí veškerý život na domovské planetě Pavů pomocí asteroidů smrti, potom vypustí mravence a transportéry a vytěží z planety a vnitřní soustavy veškeré kovy. A seberou všechny mrtvoly a mršiny.“

Musel jsem přestat a párkrát se zhluboka nadechnout. Moje androidí tělo samozřejmě vzduch nepotřebovalo, ale bylo navrženo tak, aby reagovalo na emoce, a já jsem se pomalu pracoval k lehkému hysterickému záchvatu.

„Jacques měl připravený plán a povedlo se mu zachránit dvacet tisíc Pavů, ale zbytek bude brzy po smrti. A Druzí tak vyhladí další inteligentní druh a další celoplanetární ekosystém.“

Podíval jsem se na Bridget. „Dnes budeme mít Bobtlach a zkusíme vymyslet, co by se dalo dělat. Jen jsem chtěl na pár minut...“

Bridget mě objala a přivinula si moji hlavu na rameno. Tiše jsem se pokusil rozplakat bez slzných kanálek.

III

A ZAČÍNÁJÍ PROBLÉMY

MARCUS — LISTOPAD 2212 — POSEIDON

Palcem a ukazováčkem jsem si promnul hřbet nosu a potřásl hlavou. Kal trpělivě čekal na druhém konci hovoru. Zvedl jsem hlavu a všiml si, jak se Gina uculuje. Rychle zase zvažněla a dělala jakoby nic, ale já jsem přece počítač, vzpomínáte si? Po-
usmál jsem se na ni.

„Pořád ještě nejsi přesvědčený, Marcusi?“ Kal ve videookně naklonil hlavu a podíval se na mě.

Povzdechl jsem si. „Myslím, že přesvědčený jsem už nějakou dobu, Kale. Jenom jsem tomu *nevěřil*, víš?“

Kal se zasmál. „A tím se definitivně vyvrací mýtus, že počítače uvažují logicky.“

„Zklidni hormon, jo? Taky jsem býval člověk.“ Rozvalil jsem se v křesle a zvažoval, co odpovím. Spikey tu chvilku hned využila, vyskočila mi na klín a já jsem ji tak nevyhnutelně musel začít škrábat pod bradou. Potom jsem chvíli promýšlel svoje možnosti a přitom pořádně podrbal Spikey v kožichu. Kal s Ginou milisekundový zásek v našem hovoru vůbec nepostřehli.

Kal byl zástupce guvernéra na Jižní rohoži číslo tři a Gina byla bezpečnostní důstojnice střední hodnosti. S oběma jsem se za posledních pár let spřátelil. A čím důvěrněji jsme se znali, tím otevřeněji se mi oba svěřovali se svými obavami z neustálých mocenských her Rady.

„Dobře, takže berme jako fakt, že Rada se už ani nesnaží předstírat, že v dohledné době zavede volby. Nebo tomu alespoň nevěnuje žádné úsilí. Nedá se to považovat za jasný důkaz totalitní vlády, ale zaručuju vám, že to je dost dobrý ukazatel. Gina ráda věci sestřeluje při první pádné příležitosti, ale ty jsi mnohem konzervativnější, Kale. Fakt, že to vidíš stejně, mě děsí ze všeho nejvíc.“

Gina otevřela ústa, aby něco namítla, ale Kal ji předběhl. „V nejhorším případě jsme ale na hony vzdálení překročení jakýchkoli mezí. Kdyby Radu náhodou postihl náhlý záchvat přičetnosti, zatím nikdo z nás neudělal nic trestného. A nic, za co bychom se měli stydět. Jo, Marcusi, a než uděláme něco, co se nedá vzít zpátky, chci situaci opravdu dobře a dlouze zvážit.“

S ulehčením jsem přikývl. Správní rada Poseidonu velmi ráda využívala moje služby, ale žádné skutečné postavení ani rozhodovací právo jsem neměl. Ve chvíli, kdy se stanu přitěží, mě pravděpodobně jednoduše odříznou. Ne že by mě takové odmítnutí nějak trápilo. *Chtěl* jsem, aby kolonie byla soběstačná. Už jen proto, abych se mohl v klidu soustředit na svoje projekty.

„Co potřebujete ode mě, Kale?“ zeptal jsem se. „Už deset let vaší vládě postupně předávám řídicí funkce. Kdyby došlo ke zúctování, nejspíš už bych nemohl ani dál vést automatické továrny.“

„*Kdyby* k tomu došlo,“ odpověděl Kal, „jsi naše divoká karta. Síla, kterou Rada nemůže ovládat ani regulovat. Přinejmenším pro ně budeš znamenat aspoň nějakou přítěž. A přinejlepším jim budeš moct pěkně zatopit.“

„No, co se mě týká, vždycky jsem si přál být osinou v zadku,“ odpověděl jsem.

„Tak to ti gratuluju, mise splněna.“ Gina se na mě usmála. „Ale jsi zároveň veřejně známá osobnost, která se dá snadno sledovat. Budeme si muset dávat pozor, aby tě při něčem nechytili.“

„Hmm.“ Zamyšleně jsem se poškrábal na bradě. „Napadá mě pár věcí, které by se s tím daly dělat, Gino. Zpracuju na tom. A moji veřejnou aktivitu můžeme použít jako zástěrku.“ Zazubil jsem se na ni. „Vidíš? Tak už jsem v tom namočený taky. Špionátoři. Bože můj.“

Pár minut jsme si ještě povídali a já jsem pak hovor ukončil. Rozvalil jsem se v křesle, zadíval se do prázdna a zvažoval svoje možnosti. Jako pro většinu nerdů pro mě podrazy a intriky nebyly přirozené. Ale napadlo mě několik jednoduchých strategií, pomocí nichž bych mohl ztížit život lidem, kteří by se mě pokoušeli sledovat. A hlavně se mi konečně naskytla příležitost vyzkoušet v praxi jeden z mých milovaných výzkumných projektů.

Možná už bylo načase ukázat se osobně. Narovnal jsem se a vytočil Howardovo číslo.

IV

OTÁZKA POSTOJE

HOWARD — LISTOPAD 2217 — VULKÁN

Seděl jsem, pomalu popíjel kávu a sledoval kolemjdoucí. Zdálo se mi, že nákupní středisko je neustále plné. Na druhou stranu v Přistání nákupních středisek moc nebylo. No dobře, bylo tam jedno. Původní Bob nikdy neměl čas pozorovat lidi. A raději by umřel, než aby jen tak seděl a nic nedělal. Ale nesmrtelnost očividně měnila hru.

Obchody s oblečením, elektronikou i specializovaným zbožím, jako byly třeba produkty do koupele. Měl jsem pocit, že jsem doma, a zároveň jsem cítil nostalgii. Ona povědomost narážela na prostou skutečnost, že se nacházím sedmnáct světelných let od sluneční soustavy, ve hvězdném systému, odkud původně pocházel pan Spock. Navíc na planetě, kterou ve filmovém remaku zničili, ale kdo by se tím trápil?

Když se ale člověk mohl posadit ke stolku a popíjet kávu, všechno se mu najednou zdálo být takové obyčejné.

Bridget měla už brzy dorazit. Předtím jsem se rozhodl, že na ni raději počkám tady, než abych chodil do kanceláře a pak se někam hnal. A mezitím jsem si vychutnával pocit, jaké to je ztratit se v davu.

Už jdu.

Když jsem si přečetl textovou zprávu na svém hlavovém displeji, usmál jsem se. Jasně jsme se oba dohodli, že dnešek nebudeme plánovat nijak konkrétně. Oběd, procházka, nic extra.

Bridget dorazila právě ve chvíli, kdy jsem dopil kávu. Vstal jsem a letmo jsme se políbili. Stiskla mi ruku a posadila se.

„Umírám hladu. Co kdybychom se naobědvali tady v nějakém bufetu?“

„V bufetu, jo?“ Překvapeně jsem povytáhl obočí. „Alkoholová baronka by měla mít vytríbenější chuť. Jde se utrácet. Co třeba *BrontoBurger*? Nebo můžeme klidně jít na nějaké *opravdové* jídlo.“

Bridget se na mě výhrůžně podívala. „Já *mám* brontoburgery náhodou ráda, abys věděl.“

„Jde se na brontíky,“ prohlásil jsem. Postavil jsem se a nabídl jí rámě. S úsměvem vstala a přijala ho a přitom vysekla menší pukrlátko.

Když jsme se vydali zhruba směrem k naší kýžené restauraci, zaslechl jsem od nedalekého stolu komentář. „Nezapomeň se s maminkou chytit za ručičku.“ Poznámka byla pronesena polohlasně a pravděpodobně jsme ji neměli vůbec slyšet, ale její původce, podobený puberták, se přepočítal.

Zastavil jsem se na místě a rozzlobeně se k němu otočil. Bridget mi položila ruku na rameno. „Howarde, to myslíš vážně? Trochu se zamysli.“

Prohlédl jsem si toho blbečka, který se na mě bezostyšně křenil. Zhruba šedesát kilo i s postelí. Proti androidovi několikanásobně rychlejšímu a silnějšímu než lidská bytost. To by opravdu nebyl férový souboj. Schválně jsem si ho dlouze změřil pohledem, zasmál se a pak se otočil. Doufal jsem, že to pochopil jasně.

Bridget už mě mezitím vlekla za ruku pryč. „Jídlo. Tamhle.“

„Pravdu díš. Jen přistupme a hodujme na mase mimozemského brontoida.“

Usmáli jsme se na sebe a pokračovali dál, ale předchozí střet mě pořád mrzel. Bridget už dospěla do biologického věku kolem padesáti pěti let — čas strávený ve stázi během letu se nepočítal. Já jsem byl oproti tomu postavený podle původního

Boba ve věku jednatřiceti let — když zemřel na lasvegaské křižovatce. Označení Bridget za *maminku* bylo bohužel matematicky možné.

Ale rozhodně jsem ji nemohl podobné nepřijemnosti vystavit podruhé.

» «

Věk nepřipravil Bridget o chuť ani trošku. Zakousla se do burgeru a hranolků s adolescentním nadšením. Já jsem jedl umírněnějším tempem a užíval si chuť, živiny jsem nepotřeboval. Technicky vzato jsem plýtvat jídlem, ale dělával jsem to tak zřídka, že vůbec nemělo smysl se tím trápit.

„Jak se mají děti?“ zeptal jsem se jí, jednak ze skutečného zájmu, ale taky proto, abych trochu zpomalil její příjem potravy.

Bridget polkla, otřela si ústa ubrouskem a rozzlobeně se na mě podívala. „Mě neoblbeš, kamaráde. Ty si vždycky počkáš, když mám zrovna plnou pusu.“ Bez jakýchkoli výčitek jsem se usmál a Bridget pokračovala: „Rosie je... no, Rosie jsi potkal, takže víš, jaká je. Má právo na svůj názor a všichni ostatní mají taky právo na její názor.“

Bridget ukousla ještě jeden kus brontosauřího a při promýšlení dalších slov se zamračila. „Myslím, že se vyjádřím celkem přesně, když řeknu, že se jí náš vztah nelíbí. Howarde, nejde o to, že by tě neměla ráda osobně. Nebo alespoň o nic víc, než obvykle nesnáší lidi. Ale myslím, že by byla raději, kdybych zůstala u svého druhu. Zkoušela jsem si s ní o tom promluvit, ale...“

Zaculil jsem se na ni. „Na jedné straně je Rosiin názor, a pak je tu, na druhé straně — vlastně ne, existuje jenom Rosiin názor.“

„Přesně tak.“ Bridget se zachechtala. „Chtěla jsem, aby moje děti byly soběstačné. Takže tenhle cíl jsem zřejmě úspěšně splnila.“

„V poslední době jsem párkrát mluvil s Howiem,“ odpověděl jsem a přitom uždíboval hranolky. „Je trochu odměřenější, než býval, ale já to připisuju tomu, že vyrostl a přestal mě uctívat jako hrdinu.“

„Částečně to pravděpodobně je i tím, Howarde, ale největší podíl na tom podle mě má Rosie. Nedokáže to nechat plavat.“

Pokrčil jsem rameny. „Hele, Bridget, už mockrát jsem jasně řekl, že ty jsi vždycky na prvním místě. Pokud ti v osobním, profesním nebo rodinném životě budu dělat nějaké potíže, uklidím se z cesty.“

Bridget odložila žalostné ostatky svého burgeru a předklonila se. Podívala se mi zpříma do očí, což jsem správně pochopil jako pokyn *sklapni a poslouchej*.

„Howarde, moje vztahy jsou moje věc. Nikdo jiný o nich nerozhoduje. Stéphana jsem milovala, potom jsem za něj rádně truchlila. Teď se těším z tvojí společnosti. A bude to tak i nadále, navzdory umanuté dceři a podobánkovi s nevymáchanou hubou. Chtěl bys k tomu snad ještě něco dodat?“

„Ne, drahá.“ Usmál jsem se na ni a ona obrátila oči v sloup.

„Výborně.“ Otréla si ústa ubrouskem a odhodila ho na zmrzačené pozůstatky svého jídla. „Tak pojďme. Slíbila jsem ti, že na ten tvůj androidí rám pověsíme nějaké lepší oblečení.“

„Vyhrožovala.“

„Co?“

„Vyhrožovalas mi, že mi koupíš lepší oblečení.“

Bridget se zasmála, chytila mě za ruku a vlekla pryč. Nakupování oblečení. Před tím člověka očividně nezachrání ani smrt.

V

PŘEPADENÍ

BOB – BŘEZEN 2224 – DELTA ERIDANI

Zvedli jsme zabitého kancoida nahoru na kopích a co nejušlůvněji jsme se snažili nedat najevo, že o druhé skupině, která nás sleduje, víme. Zkontroloval jsem monitorovací okna na svém hlavovém displeji. Měli jsme rozhodně tajné publikum. V početní přesile dvanáct proti šesti. Nemohl jsem nikomu ze své tlupy říkat věci, které bych neměl vědět, ale mohl jsem se připravit pro případ, že by ti druzí udělali něco nečekáného.

Když jsme se vydali zpátky ke Kamelotu, nemohl jsem si nevšimnout, že moji soukmenovci jsou opravdu špatní herci. Nápadně hlučné hovory, výkřiky s přehnaným důrazem. Kdyby to řídil nějaký divadelní režisér, na místě by dal výpověď.

Ale tím jsem se naštěstí nemusel trápit. Fred a jeho gang nás pravděpodobně stejně neposlouchali. Objevili se na cestě, před námi i za námi zároveň, stejně jako poslední.

Fred se na mě podíval z vůdcovského místa a škaředě se usmál. „Ahoj, *Roberte*. Vidím, žeš pro mě ulovil oběd. A dneska tady ani nemáš toho hromotluka, co by tě ochránil. Co takhle, kdyby ses teď do boje pustil sám? To by se mi líbilo.“

Naklonil jsem hlavu na stranu. „Tak zaprvé, Frede, Donald mě minule chránit nemusel. Prostě jenom nejsi dost dobrý. A jestli sis přišel pro boj, dnešek je tvůj šťastný den.“

A nato vyšlo z buše za Fredovou tlupou osmnáct kamelotských lovců včetně Donalda. Caerleonská skupina se přikrčila.

Několik z nich se pokusilo nenápadně vycouvat, takže bylo potřeba je trochu pošouchnout kopími zpátky. Za chvíli jsme je nahnali do malého hloučku.

Fred se na mě zašklebil. „Myslíš, že tě tohle ochrání? Přijde den, kdy kolem sebe nebudeš mít svoje kamarády, *kací*.“

„Přesně to platí i pro tebe, Frede.“

Fred sebou překvapeně cukl. „Cože?“

„Jak jsem řekl. Můžu si počkat, můžu tě sledovat. A ty si nakonec odskočíš, vyčurat se nebo tak něco, a poblíž nebude nikdo, kdo by ti kryl zadek.“ Naklonil jsem se k němu. „A podříznu ti krk dřív, než si vůbec uvědomíš, že tam jsem.“ Otočil jsem se ke zbytku skupiny. „To platí pro vás všechny. Jestli s námi chcete válčit, budete si muset hlídat záda až do konce života. Já nikdy nezapomínám. A nikdy neodpouštím.“

Fred se zasmál. Krátce a opovržlivě vyštěkl: „Hezká slůvka. Ale nic za nimi není.“

„Opravdu?“ Usmál jsem se na něj, a než stihl zareagovat, zasadil jsem mu ránu na stejné místo jako předtím. Okamžitě se sesunul k zemi.

Samozřejmě to nebyl férový boj. Já jsem fungoval rychlostí počítače a obýval robotické tělo s elektronickými reflexy a silou několikrát větší, než měl pravý Delta. Ale tady nešlo o férový boj. Chtěl jsem, aby přestali dotírat na kamelotské lovce. Potřeboval jsem jim jenom dát najevo, že jsou smrtelní.

Rozhlédl jsem se po caerleonské tlupě. Připadali mi už mnohem méně vzdorovití.

„Dneska vás propustíme jenom s varováním. A bez vašich kopí. Příště to bude bolet mnohem víc.“ Pokynul jsem dvěma našim lovcům, kteří začali sbírat kopí. Fredův gang už byl hluboce ponížený a nijak se nesnažil vzdorovat.

Poslali jsme je pryč a pak jsme se vydali zpátky do Kame-lotu.

Donald šel vedle mě. „Sakra, Roberte, to bylo něco. Ale myslím si, že Freda jen tak něco neodradí.“

„Máš pravdu, Donalde. Ale většinu jeho nohsledů ano. Lidi jako Fred potřebují přívržence. Doufám, že po tomhle už s tím skončí.“

Donald přikývl, potom začal hulákat vítězný pokřik a všichni ostatní se k němu přidali. Kéž bych se jen cítil tak sebejistě, jak jsem se tvářil.

VI

SPUŠTĚNÍ

BILL – LEDEN 2223 – EPSILON ERIDANI

Garfield užasle zavrtěl hlavou. „Vypadá to jako ty staré kreslené káry, když jsme ještě byli dítě — takové ty ze sedmdesátek, které se skoro celé skládaly vlastně jenom z motoru.“

Obraz ve videooknech byl skutečně působivý. Epsilon Eridani 1 se už nacházela na úplně nové oběžné dráze a obklopovalo ji osm set přesunovacích desek. V závěsu za planetou se v obklopení podobné sestavy desek nacházel jeden z větších bývalých měsíců Epsilonu Eridani 3.

Trvalo celé roky, než jsme postavili veškeré vybavení, ale nejmíc času nám zabralo zjišťování, jak sestavy ovládat. K vyrovnávání a udržování polí kolem každé planety sloužilo čtyřicet řídicích AMI, a k nim navíc po jedné AMI v každé desce.

A na každou planetu ještě dohlížely moje nejnovější klony. Pojmenovaly se Daidalos a Ikaros, což jsem já osobně považoval za trochu okázalé. Ale co, je to přece svobodná galaxie.

Garfield se na mě podíval rozzářený nadšením. „Test přесunu na krátkou vzdálenost dokončen. Pořád zbývá dost prostoru pro chyby, ale tohle bude stačit přinejmenším na stovky g.“

Usmál jsem se a rozvalil se v křesle. „Takže jsme nejspíš připraveni.“ Rychle jsem poslal ping Dajdovi a Ikymu. Oba se vzápětí zjevili v mojí VR.

„Dobře, hoši. Všechno vychází krásně. Je vám jasné, že to je zoufalý pokus s mizivými vyhlídkami?“

Oba přikývli. Daidalos odpověděl: „Jasně, ale za zkoušku to stojí. V nejhorším případě neuspějeme a Bobové na tom budou pořád stejně.“

„Navíc je to dobrá příležitost. Budeme mít klid na astrofyzikální výzkumy,“ dodal Ikaros s úsměvem.

Zachechtal jsem se. Iky mi byl povahou hodně podobný. Spokojeně přenechal objevování vesmíru a boje jiným a sám chtěl jen pracovat na svém výzkumu.

Z Daidala a Ikara jsem měl trochu rozporuplné pocity. Když jsme se klonovali, vždycky to bylo pochopitelně za nějakým účelem. Ale tyhle dva jsem naklonoval na potenciálně sebevražednou misi. Připadalo mi to určitým způsobem nečisté.

Oni přesně věděli, co se mi honilo hlavou, když jsem se tak rozhodl. Dvojice mě sledovala se soustředěným zájmem. Nebyla tam ani stopa výčitek nebo zloby. Rozhodl jsem se, že přijmu jejich úsudek.

Zaváhal jsem a rozhlédl se po místnosti. Byl to jeden z těch okamžiků, které vám navždy změní život. Všechno bylo připravené. Bylo načase jednat, nebo vycouvat. „Dobře, hoši. Vaše lodě v dokovacích zařízeních jsou nachystané. Připojte se, naskopněte motory a Bůh vás prováže.“

VII

RANDE

HOWARD — LISTOPAD 2217 — OMIKRON² ERIDANI

Z kina jsme vyšli ruku v ruce. Bridget byla stejně nádherná jako vždy. Otočila se a zašeptala mi do ucha. Jako obvykle mi mozek roztál na kaši.

„Vypadáš velmi důstojně, Howarde. Ale vážně jsi to nemusel dělat.“

Pokrčil jsem rameny. Modifikace androidova vzhledu byla triviální operace. Vyhnout se situaci, která by mohla uvést Bridget do rozpaků, pro mě představovalo nejvyšší prioritu. Můj zdánlivý věk teď dokonale odpovídal jejímu.

Změnil jsem téma: „Nebylo to špatné. Tenhle kinematografický výstřelek má možná nějakou budoucnost.“

„Ano, na Vulkán konečně dorazila civilizace. Příští na řadě — diskotéky.“

„Ne, prosím, jen to ne.“

Nejednalo se samozřejmě o skutečný rozmach filmového průmyslu. Vulkán byl poměrně provinční planeta a ekonomika se pořád točila kolem základních požadavků. Ještě pár desítek let potrvá, než se z volnočasových aktivit stane významný segment trhu.

Ale Hollywood a jeho další odlehlé lokality a duchovně spřízněné podniky vyprodukovaly v minulosti tisíce filmů různé kvality a popularity. A držitelé autorských práv se obecně vzato nacházeli mnoho světelných let daleko a téměř jistě už

byli všichni po smrti. Někdo v Přistání nakonec přišel s vynikajícím nápadem — otevřít tady místní kino a pořádat pravidelné projekce dvou tematicky blízkých filmů. Za mě osobně to byl naprosto brilantní nápad. A široká populace, která strávila většinu předchozího života v izolovaných klaustrofobních enklávách, nové médium přijímala s nadšením.

Dnešní promítání, dvojice zombie filmů, bylo úplně vyprodané. Publikum bylo hlučné, urýpané a většinou se s posměchem bavilo. Nikdo ale z projekce neodešel.

Naklonil jsem se k Bridget. „Přepadá mě chuť na mozky. Nebo na suši.“

Zasmála se a otevřela ústa, že odpoví, ale v té chvíli jí zabzučel telefon. Mně dvě vteřiny nato přišel e-mail. Z úřadu soudního patologa.

Přečetl jsem si ho na hlavovém displeji a ztuhl jsem na místě. Bridget zvedla pohled od telefonu se slzami v očích. „Ach, Howarde, to ne...“

» «

„Nechal vám tenhle vzkaz,“ řekl doktor Onagi. Přistrčil mi přes stůl obálku. Otupěle, jako kdyby mě řídil někdo jiný, jsem ji zvedl a otevřel. Přidržel jsem dopis tak, aby si ho mohla přečíst i Bridget.

Howarde,

nedávno jsem podstoupil vyšetření u lékaře, jelikož už mám nějakou dobu problémy s pamětí a kognitivními funkcemi. Výsledky nebyly úplně nejpříjemnější. Podle všeho mám obzvláště škaredou formu neurologické degenerativní demence, která se nedá léčit. Lékař mě informoval, že nemoc už je v pokročilém stadiu.

Spojil jsem se s několika odborníky a byl jsem ujistěn, že tento problém softwarově opravit nelze. Za těchto okolností

*se mi možnost stát se replikantem s kognitivní poruchou
nejeví atraktivní.*

*Jedinou svobodou, která mi zbývá, je rozhodnutí, jak
odejdu.*

*Howarde, byl jsi mi všechny ty roky dobrým přítelem.
Doufám, že mě moje rozhodnutí ve tvých očích nesníží.*

S přátelským pozdravem

George Butterworth (plukovník, SSE, ve výslužbě)

Bridget se tiše rozplakala, po tvářích jí stékaly slzy. Ochromeně
jsem se zadíval na doktora Onagiho. „Jak...?“

„Neurotoxin. Bezbolestně a rychle.“

„Můžeme ho ještě naskenovat?“

Doktor Onagi zakroutil hlavou. „I kdyby to bylo možné z lé-
kařského hlediska, odvolal svůj souhlas.“

Přikývl jsem a postavil se. „Děkuji vám, doktore Onagi.“

Bridget si otřela oči, také vstala a vyšla se mnou ven z ordi-
nace.

» «

Android Manny pořád ještě neměl zabudovanou schopnost
plakat. Což bylo dost na škodu — právě teď bych velice ocenil,
kdybych si mohl ulevit. Už zase. Možná už bylo načase zvýšit
prioritu u výzkumu téhle schopnosti. I když bych byl mnohem
raději, kdybych jen jednoduše měl míň příležitostí k pláči.

Seděli jsme v objetí na Bridgetině pohovce. Bridget už se
vyplakala. A já jsem s ní hodlal srovnat krok hned, jak půjde
spát a já se budu moct vrátit do svojí VR.

„Lidé pořád odcházejí,“ řekl jsem nakonec do ticha. Bridget
zvedla hlavu a já jsem se jí podíval do očí. „Vím, že to je nor-
mální. Umírají rodiče, prarodiče, lidé, se kterými trávíš celý
svůj život. Nakonec umřeš taky, a je to. Ale když jsi nesmrtelný,
vždycky umírají jenom ti ostatní. Je to jedna rána za druhou.“

„Ale taky potkáváš nové lidi,“ řekla Bridget.

„A ti nakonec taky odejdou. Člověk by si řekl, že si na to po nějaké době zvykneš.“ Posmutněle jsem se na Bridget usmál. „Já jsem obecně odtažitější než většina Bobů. Ale v tomhle případě myslím, že ostatní Bobové mají pravdu. Ta propast mezi nesmrtelnými a těmi, kterým Bobové začínají říkat *efemerálové*, existuje z nějakého důvodu.“

Bridget se mi zadívala do tváře. „Považuješ mě za *efemerálku*?“

„Považuju tě za to nejdůležitější v celém vesmíru. A v tom je právě ten problém. Nakonec umřeš a já budu zase sám.“ Povzdechl jsem si a vstal jsem. „Promiň mi to, Bridget. Dneska večer jenom kazím náladu. Asi bych měl odejít a nechat tě se taky trochu vyspat.“

Bridget mě vzala za paži. „Prosím, nikam nechod'. Zůstaň se mnou tady. Nechci být sama.“

Beze slova jsem se zase posadil a opět ji objal. Opřela si hlavu o moje rameno a povzdechla si. Seděli jsme pak v tichu, bez pohybu, bez mluvení. V určité chvíli jsem si uvědomil, že už usnula. A to bylo také v pořádku.

VIII

REVOLUCIONÁŘI

MARCUS — ČERVEN 2214 — POSEIDON

Potřetí jsem zvedl ruku, abych zaklepal. A zase ji spustil. Vzpomněl jsem si, že Howard se zmiňoval o tom, že míval problémy s trémou, když poprvé vyšel na veřejnost v podobě androida. Nevím, jestli jsem mu nevěřil, nebo ho jenom nebral vážně. Tak či onak někdo někomu nakonec dluží omluvu.

Byla to moje úplně první veřejná návštěva v androidím těle. Po mnoha letech fungování přes videookna a telefonáty jsem se měl konečně setkat se svými nejlepšími přáteli na této planetě tváří v tvář.

Potřeboval jsem jenom zaklepat na ty zatracené dveře.

Se zabručáním jsem vědomě odhodil veškerou nejistotu a třikrát zabouchal na dveře. Otevřely se okamžitě. Věděl jsem, že mě očekávají, ale zničehonic jsem si představil, jak na druhé straně s rukou na klíče stojí Kal a čeká, až něco udělám.

„Takže velký nebeský počítač se nás smrtelníky opravdu uráčil poctit svou návštěvou.“ Zazubil se na mě shora. Můj android byl stejně vysoký jako původní Bob — sto osmdesát pět centimetrů —, ale Kal mě výrazně převyšoval, jako ostatně každého.

„Trhni si, Kale. Kdo všechno už je tady?“

Kal ustoupil a pokynul mi, ať vejdu dovnitř. „Denu a Gina. Winnie dorazí o něco později. Zasekl se v nějaké administrativní záležitosti.“

Vešel jsem do obývacího pokoje Kalova malého bytu. Všechny do jednoho neustále rozhořčovalo, že na planetě o takové rozloze se lidé musejí mačkat v takových počtech. Jistě, většínu povrchu tvořila voda, ale bylo tu dost rohoží — a teď tady k tomu bylo i dost plujících měst —, aby se lidé mohli trochu rozptýlit. Fakt, že Rada trvala na tom, aby všichni bydleli pohromadě, se stal celoplanetárním zdrojem nespokojenosti. Přemýšlel jsem, do jaké míry je ten vývoj přirozený a do jaké míry ovlivněný buřiči v této místnosti.

Posadil jsem se a všiml si, jak na mě Gina a Denu zírají. Denu řekl: „Sakra, to je něco. Marcusi, kdybych nic netušil, na ulici bych tě bez problémů přehlédł. Naprosto uvěřitelné.“

Pokrčil jsem rameny. „Na designu pracuje už pár let několik dalších Bobů. Já jsem nejnovější přírůstek do party. Mám totiž vlastní priority, víte?“

Gina s Denuem přikývla a Kal si odfrkl.

V té chvíli se ozvalo zaklepání a dovnitř bez čekání vešel Vinnie s rozzuřeným výrazem ve tváři. Slyšení u Rady očividně nevyšlo.

„Idioti! Tupci!“ vykřikl. Vyndal z lednice pivo a pak se rozvalil na pohovce.

„Jen pojď dál, Vinnie. Posluž si a klidně si vezmi pivo,“ pobídl ho Kal s úsměvem.

Vinnie zvedl pivo na pozdrav. „Omlouvám se. Ale víš, jak to s Radou chodí.“

„Takže...“

Vinnie otevřel se syknutím plechovku a přitom Kala zpražil spockovsky povytaženým obočím. „Takže naprosto odmítli zvážít jakékoli změny stávajících pravidel. Otázku veřejné morálky přehlížejí a považují to za ‚šíření strachu‘. Jen mi prostě zopakovali svůj standardní projev ‚všichni za jednoho‘.“ Vinnie se odmlčel a vypil půlku plechovky. „Vzhledem k tomu, že proti nim nestojí žádná přímá hrozba, nehodlají ustoupit. Tohle je budoucnost, dámy a pánové.“

Gina se otočila a podívala se na mě. „Tak to by asi bylo, co, chlape. Říkal jsi, že nejdřív musíme vyčerpat všechny možnosti. Myslím, že to jsme už udělali. Přišel čas vyměnit vedení. A jelikož Rada neustále odkládá volby jako ‚záležitost s nízkou prioritou‘ a ‚zbytečné rozptylování‘, nejspíš se nikdy reálně neuskuteční.“

Promnul jsem si rukou čelo a pak jsem se nepřítomně zahleděl na svou dlaň. Ten pohyb jsem ve VR vnímal úplně jinak, ačkoli jsem nedokázal vysvětlit jak přesně. Odsunul jsem tu myšlenku na později, až budu mít chvílku volného času.

Podíval jsem se na Ginu, která pořád čekala na odpověď. „Hmm, jsem si jistý, že už jste vyzkoušeli všechny vaše alternativy, já ty svoje ale zatím ne. Lidi, já se vážně nechci stát revolucionářem. Při revolucích umírají lidé, dokonce i při těch takzvaně poklidných.“ Rozhlédl jsem se po ostatních a každému se postupně zadíval do očí. „Létající města už mám skoro připravená ke spuštění. Myslím, že to by samo o sobě mohlo způsobit docela rozruch i bez nutnosti vyhazovat cokoli do povětří.“

„Představiš je jako hrozbu, nebo jako překvapení?“

„Popravdě to žádná velká hrozba není, Kale,“ odpověděl jsem. „Aspoň na papíře ne. *Přehodnoťte svoje chování, nebo vyrobíme létající města.* Něco tomu chybí, nemyslíte?“

Kal se smutně uchechl. „No dobře. Možná se stanou větší hrozbou, až je úspěšně spustíme a pocítíme nějaké následky. Do té doby Rada uvidí jen to, co vidět chce.“

„I tak to musíme zkusit,“ dodal Denu. „Předlož Radě ten návrh, a pokud jim to nedojde, tak nic, no.“

Gina přešla k lednici a vytáhla si pivo. Zamávala jím na Denu a pak si očividně uvědomila, že mávání s neotevřeným bublinkovým nápojem není úplně nejšťastnější nápad. „Marcus se chce ale hlavně vyhnout propuknutí opravdové revoluce, takže nám přístup *tak nic, no*‘ zrovna moc nepomůže.“ Otočila se ke mně. „A ty nebuď takový posránek.“

Denu a já jsme se na ni zazubili. Stará dobrá tichá, neumíná Gina.

„No dobře,“ rozhlédl se Kal po místnosti. „Takže Marcus si promluví s Radou a pokusí se je přesvědčit, že jejich totalitní politiku nemůže podporovat. Pokud budou ochotní naslouchat rozumným argumentům, bude to skvělé. Pokud ne, prostě budeme dál pokračovat ve spouštění létajících měst bez oficiálního souhlasu.“

Všichni jsme tiše přikývli. Za plán v tradičním smyslu slova se to asi považovat nedalo. Ale pořád to bylo lepší než otevřená válka.

» «

„To je naprosto nepřipustné!“ Obličej radního Benbena nebylo možné popsat jinak než jako pobouřený. Snažil jsem se neusmívat. Kdybych řekl, že se můj návrh setkal s odporem, bylo by to hodně, hodně slabé slovo.

Radní Murray se vložil do hovoru ze svého okna: „Konečně se nám brzy podaří vyrovnat populaci s pracovními požadavky na rohožích a ve městech. Jestli se tady lidé začnou náhodně přesouvat, nebo dokonce stěhovat do jiných obytných zařízení, vypukne chaos. Není tu dostatek lidí na všechny nezbytné práce. Musejí proto bydlet tam, kde jsou potřební.“

„Což zcela obchází otázku, zda je morálně přijatelné říkat lidem, kde by měli žít a jakou práci by měli dělat,“ odpověděl jsem.

„Takový je zákon, Marcusi.“

Usmál jsem se na radního Brennana. „Což je jen další vy-
táčka. Cokoli se dá prohlásit za zákon. To ale neznamená, že to je správné. Navíc je tu ještě ta dohoda, kterou jste podepsali s Rikerem, než jsme vás sem dopravili. Stojí v ní, že —“

„Ten dokument není právně závazný,“ odpověděl Brennan. „O tom už jsme hlasovali.“

„Takže když se vám nějaká dohoda nelíbí, tak si to vlastně můžete odhlasovat, prohlásit ji za neplatnou a pak si odhlasovat

cokoli jiného. A všichni ostatní by vás měli poslouchat, protože je to *zákon*?”

Murray se na mě podíval opovržlivě a zvysoka. Vážně. Doslava. „Posměchem to nevyvrátíte, pane Johanssone. Myslím, že v tomto máme zcela jasno. Žádná létající města. Možná někdy v budoucnu. O tom ale rozhodneme my, ne vy.“ Rozhlédl se, jako kdyby chtěl posoudit náladu ostatních radních. „Myslím, že tady jsme už skončili. Na shledanou.“

A potom se odpojil. Během další vteřiny až dvou jeho příklad následoval zbytek radních.

Opřel jsem se zády o opěradlo a zavrtěl hlavou. Skončili? To těžko. Ve filmu *Demolition Man* byla scéna, kdy si policejní kapitán nedokázal ani představit, že by někdo neuposlechl rozkazy. Reakce Rady měla podobnou pachuč.

Poslal jsem rychlou zprávu naší revoluční radě: Kalovi, Denuovi a Gině.

Zkusil jsem to. Postavili si hlavu. Zdá se, že na to budeme muset jít po zlém.

» «

Billa ani Rikera jsem otravovat nechtěl. Ani Boba. Všichni se potýkali se svými vlastními problémy. Tušil jsem, že Druzí se možná jednou stanou problémem i pro mě, ale prozatím jsem se musel postarat o lokální záležitosti.

Zkontroloval jsem aktuální polohu svého androida. Po setkání u Kala jsem ho naložil do přepravního dronu a nechal ho kroužit po oběžné dráze Poseidonu. Vyslal jsem dron k Západní rohoži číslo čtyři a přikázal mu, ať mi dá vědět, až dorazí na místo.

Hustota populace na rohožích se doposud nijak nezmenšila. Vyrobeno bylo zatím jen pár plujících měst a Rada necítila potřebu do nich stěhovat obyvatele. Sloužila tak pouze pro důležité úředníky a průmyslovou výrobu. Což byl další z důvodů, proč

veřejnost už začínala mít Rady plné zuby. Když jsme kolonisty probudili ze stáze, obecně se čekalo, že na rohožích budou muset žít nanejvýš deset let. A že se postupně všichni přesunou do létajících měst, která mezitím budou vznikat. Uplynulo už ale dvacet let a víc než devadesát procent obyvatelstva Poseidonu pořád bydlelo na rohožích.

Dron mi poslal upozornění. Usmál jsem se. Vlastního androida jsem měl teprve pár dní a ocenil jsem jakoukoli záminku k vycházce.

Aktivace trvala pouhou chvílkou a pak jsem se probral zavěšený v kolébce. Otevřel jsem dveře a vyšel ven na slunce.

Počasí na rohožích většinou nepředstavovalo problém. Kolonisté se usadili převážně na těch, které se nacházely v tropickém pásmu. Vzhledem k naprosté absenci jakékoli pevniny se oceány Poseidonu rozvrstvily do pruhů podobných těm na Jupiteru. Každý pruh se mírně lišil z hlediska teploty, ekologie, a dokonce i slanosti.

Přes rohože se často přeháněly bouře, ale byly mírné, teplé a krátké. Když se občas chystala větší bouřka, bylo možné ji pozorovat pár dní dopředu, a v takových případech mohla ohroženě rohože do bezpečí odtáhnout řada dronů.

Ušel jsem pár kroků na kraj přistávací plochy a přidal se k ostatním chodcům. Nová Georgie bylo malé městečko a přesně takovým dojmem i působilo. Lidé se vzájemně znali, nikdo nikam očividně nespěchal, nikde nebylo cítit žádné známky přelidnění. Alespoň ne na veřejnosti. Lidská povaha byla až tak zvrácená, že jejich největším problémem se současným osídlením byl fakt, že nemají na výběr.

Povzdechl jsem si a vydal se náhodným směrem. Neměl jsem žádný cíl, jen jsem si chtěl užít slunečný den.

A do pěti minut jsem ho měl pokažený.

Interní zavibrování mi ohlásilo příchozí hovor. Podle dostupných metadat mi volal Kal. Připojil jsem se pouze hlasem. „Co se děje, Kale?“

„Rada se zjevně nespokojila jenom s tím, že ti řekla *ne*. Podnikla určitá opatření...“

„*Opatření*, jen to *ne*.“ Podrážděně jsem se uchechtl. „Co udělali?“

„Zavřeli všechno, co by nám mohlo posloužit jako zdroj zásob. Přesunuli veškerý personál, který by nám mohl teoreticky pomáhat. Včetně Giny a Denua. A úplně změnili harmonogramy tiskáren.“

„A to si Gina a Denu nechali líbit?“

„Ano,“ odpověděl. „Teď nemá smysl stavět se na odpor. Prostě si jenom budeme častěji telefonovat.“

„Hmm, možná že přesně o to jim jde.“ Zamyšleně jsem si promnul bradu.

„Cože?“

„Stálý dohled, Kale. Pokud se bavíme přes veřejný komunikační systém, možná nás odposlouchávají.“

„Ehm.“ Kal se na chvíli odmlčel. „A pokud to prosadí v zákoně, bude to naprosto legální. A tak i etické.“

„Něco v tom smyslu. A když už se o tom bavíme, nejspíš bychom asi měli zavěsit.“

„Taky si myslím. Přijdeš za mnou?“

„Přesně tak, kamaráde. Budu tam za půl hodiny.“ Zavěsil jsem a zkontroloval svoji zásobu roamerů. Pokud měla Rada v úmyslu odposlouchávat hovory, možná chtěla i nastražit štěnice. Bylo načase k tomu přistoupit vážně.

» «

„Co to do pr—“ trhl sebou Kal, když otevřel dveře. Bez sebe-menšího náznaku provinilosti jsem se na něj zazubil. Během vycházky jsem měl roamerky schované v kapse, ale jak my Bobové rádi podotýkáme, nejsme moc vyzrálí. Po oblečení mi lezlo víc než půl tuctu malých roamerů a jeden mi stál na hlavě a tancoval.

Kal ustoupil stranou a zavrtěl hlavou. „Ty jsi fakt parchant.“ Zasmál jsem se a přitom jsem roamerům přikázal pročesat místnost. „Zabere to jen minutku.“

Roameři slezli z mého těla a rozptýlili se po pokoji. Za necelou minutu našli tři štěnice. Mlčky a zaraženě jsme se s Kalem dívali jeden na druhého. Jedna věc byla mluvit o možnosti, ale úplně jiná, když člověk zjistí, že je to realita.

Dva roameři odposlouchávací zařízení v tichosti zničili a jejich soukmenovci pokračovali v hledání.

Nakonec objevili jen ty tři. Kal si hlučně povzdechl. „Neuvěřitelné. Žádné volby, žádná možnost svobodného rozhodování, a teď ještě tohle. Tentokrát už rozhodně překročili hranice totality.“

„Hmm. Nechám tady pár roamerů na hlídce, aby kdyžtak odrazili další pokusy, a vyšlu nějaké čety do ostatních obydlí. Je mi jasné, že Gina vyletí z kůže.“

„Pracuje v bezpečnostních složkách, Marcusi. Pokud ji sledují bez jejího vědomí, znamená to, že je mimo hru. A s takovým vědomím se nežije příjemně.“

Pokýval jsem hlavou. „A teď ještě zvaž možnost, že to tak funguje běžně a že Gina jen není dost vysoko na byrokratickém žebříčku, aby o tom věděla. To by bylo samozřejmě taky špatné, jen jiným způsobem.“

Kal mávl rukou. „No jo, dobře. Tak co teď? Létající města?“

„Vzhledem k tomu, jak Rada reagovala, když jsem se s nimi setkal, tak si myslím, že spuštění měst bude samo o sobě dost velká provokace,“ odpověděl jsem. „A pokud ne a oni nic neudělají, vyhrájeme.“

„A do té doby se odmlčíme?“

Přikývl jsem. „Myslím, že zábava si nás nakonec najde sama.“ Vyndal jsem z batohu krabičku. „Mezitím můžeme testovat náš nový komunikační systém. Technologie UPK, zašifrovaná a zamořená nanoboty. Kdyby se v ní někdo pokusil štourat, čeká ho ošklivé překvapení.“

Kal si zařízení vzal a opatrně ho přejel konečky prstů.

Musel jsem se zasmát, když jsem viděl, jak úzkostlivě se tváří. „Ale no tak, kamaráde, zas takový trouba nejsem. Nanoboti poznají, když se někdo pokusí zařízení úmyslně rozebrat. Nemáš se čeho bát.“

Pokrčil rameny a ušklíbl se. „Denu a Gina je dostanou taky?“

Přikývl jsem. „M-hm. Ať děláme, co děláme, telefonní systémem prostě bezpečný nebude. A zabezpečit ho nijak nemůžeme.“

Kal si povzdechl a položil komunikační jednotku na stůl. „Pamatuješ si, jak jsem říkal, že za tuhle hranici jsme ještě nezašli?“

„M-hm.“ Přikývl jsem. „Už ji vidím ve zpětném zrcátku. Teď jsou z nás oficiálně revolucionáři. Juchú.“

IX

TŘENICE

HOWARD — ÚNOR 2218 — VULKÁN

„Měl bys moji matku nechat na pokoji.“

Zrovna jsem si bezmyšlenkovitě prohlížel výlohu obchodu v nákupním centru, takže jsem sebou polekaně trhl. Otočil jsem se. Rosie, Bridgetina nejstarší dcera, mě propichovala pohledem.

„Cože?“ *Skvělá reakce, Howarde. Brilantní.*

„Nejsi ani člověk. Jsi stroj. Moje matka se potřebuje vyrovnat se smrtí manžela a posunout se dál. Ale ne se strojem.“

A je to tady. Moje plodná a úzkostmi zmítaná fantazie si dokázala představit, že by něco takového mohlo zaznít. Nebyl jsem ale zrovna dvakrát nadšený z toho, že se moje předpoklady potvrdily. „Rosie, ty dvě věci se vzájemně nevylučují. Já, moje skutečné já, je člověk. Já —“

„Ušetři mě těch technických pindů. Jsi záznam člověka. Nemám zájem o tom s tebou diskutovat. Jsem —“

„Tak proč se teď vůbec bavíme?“

„Cože?“ Rosie překvapeně zamrkala a mírně poodstoupila. Zdálo se, že jsem ji rozhodil a zabránil jí v projevu, který pro mě chystala. Koutkem oka jsem zaznamenal, že začínáme přitahovat publikum. Několik kolemjdoucích se zastavilo a sledovalo drama a přinejmenším jeden člověk měl vytažený telefon. Přemýšlel jsem, jestli mě považují za celebrity.

„Rosie,“ pokračoval jsem a nevěnoval čumilům žádnou pozornost. „Možná nemáš zájem o diskuzi, ale ani já tady rozhodně nepotřebuju stát a poslouchat tvoje kázání. Abych znova uvedl frázi, která se používala za mých mladých let: ty mi rozkazovat nebudeš. A co je hlavní, tvoje matka se mnou chodí naprosto dobrovolně.“

„A já jsem jí přesně řekla, co si o tom myslím!“ Rosie po mně ta slova téměř plivla. „Jenomže ty sis ji prostě omotal —“

„Pro Kristovy rány!“ vykřikl jsem a obrátil oči v sloup. „Znáš vůbec svoji matku? Pokusila ses ji někdy přimět, aby dělala něco, co nechce?“ Mávl jsem rukou. „Poslouchej, já se s tebou nechci dohadovat. Hlavně z úcty k tvé matce, kterou miluju, a tvému otci, kterého jsem měl upřímně rád. Bridget je dospělá a může se rozhodovat sama za sebe. Přestanu se s ní vídat, až to bude chtít. Ty do toho ale nemáš co mluvit.“

A bylo to. Stáli jsme tam, rozzuřeně hleděli jeden na druhého a veškeré naděje na to, že bychom si jednou mohli rozumět, byly nejspíš navždy zmařené. Po chvilce mlčení se Rosie ušklíbla a prostě odešla.

Fakt skvělé.

Prohlédl jsem si menší dav, který se kolem nás mezitím shromáždil. Všichni se vyhýbali mému pohledu a rychle se rozptýlili.

Pokračoval jsem v bezcílném bloumání a snažil se dostat zpátky do nálady na koukání po výlohách, ale nemohl jsem Rosie dostat z hlavy. A některé pohledy z davu diváků byly vyloženě nepřátelské.

Očividně mě někteří poznali. Začal jsem přemýšlet nad tím, co udělám, jestli se to drama přenese i na Bridget.

» «

Seděli jsme u Bridget doma na gauči a já jsem jí převyprávěl zážitek z nákupního centra.

„Jde o to, že se tě to netýká, Howarde. Proto jsem ti o tom neřekla.“ Bridget se tvářila smutně, ale ne omluvně. „Moje děti, hlavně tedy Rosie, by asi byly raději, kdybych chodila s někým míň, ehm, biologicky kompromitovaným. Vykládá mi o tom tirády, kdykoli ji potkám. Lianne a Howard většinou jen stojí opodál a je jim trapně.“

„Paráda. Ještě něco dalšího mi neříkáš?“

Usmála se na mě. „No, mezi lidmi koluje docela dost drbů. Ty zajímavější zahrnují otázky ohledně tvého vybavení. Zaobaleně řečeno.“

Nemohl jsem si pomoci. Dostal jsem záchvat smíchu. Díky velice autentickým proprioceptivním obvodům v androidovi jsem se musel posadit, protože jinak bych mohl přepadnout. A asi už podesáté jsem si v duchu poznačil, že si musím nainstalovat slzné kanálky.

Bridget se pobaveně zasmála. „A když už o tom teď tak mluvíme...“

„No to snad ne. Už jsem ti přece říkal, že Mannyho upgraduju hned, jak řekneš. To je tvoje vina.“

Teď už se smála i Bridget. Veselí se nás drželo ještě nějakou chvíli, dokud jsme oba neleželi na zádech na pohovce a zoufale se snažili popadnout dech.

Nakonec jsme se po pár minutách přestali smát a uklidnili se. Bridget mě vzala za ruku. „A to je jeden z důvodů, proč tě miluju. Dokonce i Stéphane se na mě občas díval, jako kdybych měla o kolečko víc. Musela jsem v sobě dusit hodně přízemního humoru. No a ty, ty ho chápeš.“

„Opravdová láska, až za hrob.“ Usmál jsem se na ni. Panebože, byla tak krásná.

» «

Internet se za dvě stě let zase tolik nezměnil. Objevily se nové firmy a ty staré skončily. Změnil se žargon. Ale lidi byli pořád

lidi a měli stále ty stejné zájmy. Pořád existovala diskuzní fóra, člověk mohl pořád sledovat ostatní, každý měl osobní stránku na některé z mnoha platforem a blogy se zase těšily popularitě. Narcismus a voyeurismus evidentně přechkají všechno.

Takže se člověk nemusel zase tak snažit, aby si vyhledal komentáře ohledně jednoho místního — možná nechvalně — proslulého replikanta. Moje androidí podoba nebyla žádné tajemství a stala se okrajovým, ale neutuchajícím tématem diskuzí. Na síti taky bylo dost mých fotek na to, aby mě kdokoli mohl poznat, kdyby potřeboval.

K danému tématu se vyjadřoval nespočet diskutujících, ale zdálo se, že názory jsou většinou rovnoměrně rozdělené na poloviny. Buď jsem pro ně byl něco jako Frankensteinovo monstrum, nebo prostě jen chlápek, který má stejné právo na existenci jako všichni ostatní. Že bych mohl být něco mezi tím, nikdo nepřipouštěl.

Největším problémem byl podle všeho můj vztah s Bridget. Většinou lidí by vůbec nevadilo, kdybych se jen tak potuloval mezi nimi, chodil do nákupních center a tak podobně. Ale mezi mnou a randěním mimo moji syntetickou rodinu dělali tlustou čáru.

Bridget o tom téměř jistě věděla. To znamenalo, že mě chrání. Do prdele. A já jsem byl až takový šovinista, že jsem si myslel, že to já chráním ji.

Zajímalo by mě, jestli má nějaký plán. Nebo hlavně jestli ho mám já. Někdo s tím musí něco udělat.

X

LOVEC A KOŘIST

BOB – BŘEZEN 2224 – KAMELOT

Deltané si při práci pískat nemohli. A vlastně ani nikdy jin-
dy — jinak už bych si pohvizdoval v jednom kuse. Byl zrovna
takový ten den, který rozveselí i ty největší bručouny. Vstal
jsem za rozbřesku, posnídal bobule a vejce, pár hodin se vy-
hříval na ranním slunci... Moje androidí tělo samozřejmě nic
z toho nepotřebovalo, ale nervové rozhraní bylo dost dobré na
to, abych dokázal cítit stejně jako ostatní.

Když jsem ráno dolenošil, vydal jsem se na lov a Archimedes
si mezitím nachystal pazourky na zpracování. Doufal jsem,
že se mi s trochou štěstí podaří ulovit místní ekvivalent kro-
cana.

Archimedes a jeho rodina byli neskutečně štedří a hned od
začátku se ke mně chovali jako k jednomu z nich. Proto jsem
se jim chtěl odvděčovat, kdykoli to jenom půjde. Krocan nebo
nějaký jiný menší úlovek přišel čas od času vhod.

Marvin mě tu a tam nařkl, že se snažím popírat realitu a chci
se stát Robertem na plný úvazek. Nepřel jsem se s ním — jeho
obvinění bylo přinejmenším zčásti pravdivé. Rozhodně jsem
se při svém delťanském působení cítil víc než tehdy na
Zemi jako původní Bob. Možná jsem se tady tak snadno usadil
proto, že mi tolik chyběla vlastní rodina.

Uprostřed klidného rozjímání se mi v hlavě spustil poplach.
Pohyb v bezprostřední blízkosti. Aktivoval jsem jeden z mnoha

špionážních dronů, které pro mě průběžně aktualizovaly VR Kamelotu, a zaměřil jsem ho přímo na sebe.

Při rychlosti počítače mi trvalo méně než vteřinu, než jsem zjistil, že mě nepronásledují divoká zvířata.

Byl to Fred. A čtyři jeho kamarádi. A očividně šli po mně.

Mohl jsem je samozřejmě jednoduše rozcupovat na kousky bijcem. Ale zbytečné vraždění se mi přičilo, i když šlo o takového parchanta, jako je Fred. Velice pravděpodobně bych se do nich mohl pustit taky sám a všechny je porazit, ale tím bych se úplně prozradil. Jako Archimedův kamarád a nenápadný průměrný Deltan Robert bych skončil. Takže ani jedno z toho nepřipadalo v úvahu.

Co si přivolat pomoc? To taky nešlo. Než bych dopravil dron k Archimedovi, než by on potom našel Donalda nebo někoho jiného a než by pak dorazili sem, už by bylo po všem. Byl jsem v tom úplně sám.

Přivola jsem si další dva drony, abych měl lepší přehled, a chvíli jsem svoje pronásledovatele pozoroval. Tušili zhruba, kde se nacházím, ale často se koukali a pohybovali směrem trochu vychýleným od mojí polohy. To znamenalo, že nějaké možnosti tu přece jen jsou.

Začal jsem tím, že jsem vypnul svůj pach. Deltané v porovnání s lidmi spoléhají spíše na čich než na zrak. Výrazně. To jsem mohl využít ve svůj prospěch.

Zaujal jsem pozici mezi dvěma pronásledovateli a znehybněl jsem tak, jak jen android dokáže. Pak jsem čekal, až kolem mě projdou. Nehýbal jsem se a nevydával žádné zvuky ani pachy, takže mě prostě vůbec nepostřehli.

Teď jsem se jim ocitl v zádech.

Ověřil jsem Fredovu polohu a vydal se oklikou k němu. Kdyby se v nestřežené chvíli vzdálil od skupiny, byl by můj.

Jejich rojnice se nakonec smrskla k sobě. Fred rozzuřeně zahodil svůj oštěp.